यस्य नोत्क्रामति मतिः स्वर्गमार्गानुसारिणी। तमाहुः पुण्यकर्म्माणमशोच्यं पुत्रबान्धवैः।
यस्य नोपहता बुद्धिर्निश्चये ह्यवलम्बते। स्वर्गे कृतावकाशस्य नास्ति तस्य महद्भयं। १११२५
तपोवनेषु ये जातास्तत्रैव निधनङ्गताः। तेषामल्पतरो धर्म्मः कामभोगानजानतां।
यस्तु भोगान् परित्यज्य शरीरेण तपश्चरेत्। न तेन किञ्चिन्न प्राप्तं तन्मे बहुमतं फलं।
मातापितृसहस्राणि पुत्रदारशतानि च। अनागतान्यतीतानि कस्य ते कस्य वा वयं।
अहमेको न मे कश्चिन्नाहमन्यस्य कस्य चित्। न तं पश्यामि यस्याहं तं न पश्यामि यो मम।
न तेषां भवता कार्य्यं न कार्य्यन्तव तैरपि। स्वकृतैस्तानि यातानि भवांश्चैव गमिष्यति। १११३०
इह लोके हि धनिनां स्वजनः स्वजनायते। स्वजनस्तु दरिद्राणां जीवतामपि नश्यति।
संचिनोत्यशुभं कर्म्म कलत्रापेक्षया नरः। ततः क्लेशमवाप्नोति परत्रेह तथैव च।
पश्यति छिन्नभूतं हि जीवलोकं स्वकर्म्मणा। तत्कुरुष्व तथा पुत्र कृत्स्नं यत्समुदाहृतं।
तदेतत् संप्रदृश्यैव कर्म्मभूमिं प्रपश्यता। शुभान्याचरितव्यानि परलोकमभीप्सता।
मासर्त्तुसंज्ञापरिवर्त्तकेन सूर्य्याग्निना रात्रिदिवेन्धनेन। स्वकर्म्मनिष्ठाफलसाक्षिकेण भूतानि कालः पचति प्रसह्य। १११३५
धनेन किं यन्न ददाति चाश्नुते बलेन किं येन रिपुं न बाधते। श्रुतेन किं येन न धर्म्ममाचरेत् किमात्मना यो न जितेन्द्रियो वशी।

॥ भीष्म उवाच ॥ इदं द्वैपायनवचो हितमुक्तं निशम्य तु। शुकेो गतः परित्यज्य पितरं मोक्षदैशिकं।
इति श्रीमहाभारते शान्तिपर्व्वणि मोक्षधर्म्मपर्व्वणि पावकोनाम त्रयोविंशत्यधिकत्रिशतोऽध्यायः॥ ३२३॥
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ यद्यस्ति दत्तमिष्टं वा तपस्तप्तं तथैव च। गुरूणां वापि शुश्रूषा तन्मे ब्रूहि पितामह।
॥ भीष्म उवाच ॥ आत्मनानर्थयुक्तेन पापे निविशते मनः। स्वकर्म्मकलुषं कृत्वा क्लेशे महति धीयते।
दुर्भिक्षादेव दुर्भिक्षं क्लेशात् क्लेशं भयाद्भयं। मृतेभ्यः प्रमृता यान्ति दरिद्राः पापकर्म्मिणः। १११४०
उत्सवादुत्सवं यान्ति स्वर्गात् स्वर्गं सुखात् सुखं। श्रद्दधानाश्च दान्ताश्च धनस्थाः शुभकारिणः।
व्यालकुञ्जरदुर्गेषु सर्पचौरभयेषु च। हस्तावापेन गच्छन्ति नास्तिकाः किमतः परं।
प्रियदेवातिथेयाश्च वदान्याः प्रियसाधवः। क्षेम्यमात्मवतां मार्गमास्थिता दत्तदक्षिणाः।
पुलाका इव धान्येषु पूत्यण्डा इव पक्षिषु। तद्विधास्ते मनुष्येषु येषां धर्म्मो न कारणं।
सुशीघ्रमपि धावन्तं विधानमनुधावति। शेते सह शयानेन येन येन यथाकृतं। १११४५
पापं तिष्ठति तिष्ठन्तं धावन्तमनुधावति। करोति कुर्व्वतः कर्म्म च्छायेवानुविधीयते।
येन येन यथा यद्यत् पुरा कर्म्म सुनिश्चितं। तत्तदेवोत्तरं भुङ्क्ते नित्यं विहितमात्मना।
समानकर्म्मविक्षेपविधानपरिरक्षणं। भूतग्राममिमं कालः समन्तादपकर्षति।
अचोद्यमानानि यथा पुष्पाणि च फलानि च। स्वं कालं नातिवर्त्तन्ते तथा कर्म्म पुरा कृतं।
सम्मानश्चावमानश्च लाभोऽलाभः क्षयाव्ययौ। प्रवृत्ता न निवर्त्तन्ते निधनान्ताः पदे पदे। १११५०
आत्मना विहितं दुःखमात्मना विहितं सुखं। गर्भशय्यामुपादाय भजते पूर्व्वदेहिकं।